

været for lidet benyttet. Men Sagen er den, at Grunden hvorfor Udvalget hidtil ikke har kunnet frafalde den anden Bestemmelse, som ligger i Udkastet, og som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavn har optaget, om den kongelige Udnævnelse, er fordi den, uagtet den, som det er blevet sagt, har fæstet Rod hos os, dog har fæstet Rod netop som en Bestemmelse, der var erkjendt for mindre heldig og derfor netop ikke fortjener at antages, og det var ogsaa et Punkt, som jeg i Særdeleshed inhæredede ved min Udvikling forrige Gang. Hvad jeg derimod idag skal tillade mig fornemmelig en hentyde paa er, at det ikke er saa simpel en Ting, at gjøre en Forandring med Hensyn til kongelige Udnævnelser, som det her er blevet fremstillet. Det er blevet sagt, at det var jo vel en Slags Ret, som Kongen havde til at udnævne Embedsmænd, men det var tillige bestemt i Grundloven, at man kunde gjøre Forandring hert ved Lov, og allerede det, at Pensionsberettigelsen skulde ophøre, skulde være et tilstrækkeligt Motiv til at gjøre en saadan Forandring. Dette, mine Herrer! kan være sandt, dersom den kongelige Udnævnelse af Embedsmændene ikke havde andet at betyde end det, om de vare pensionsberettigede eller ikke, men der er et Punkt, som det synes mig, at de ærede Talere, som have forfægtet denne Mening aldeles have overseet, nemlig, at den kongelige Udnævnelse af Embedsmænd er virkelig Noget, som har flere andre og væsentlige Sider, hvorfra den kan betragtes. Det er den vigtige Bestemmelse med Hensyn til hele Embedsstandens Stilling, og dens Forhold til Staten, som man gjerne kan have Grund til at ville beholde, fordi Pensionsberettigelsen kunde ønskes forandret. Jeg maa navnlig paastaae, at der let vil kunne møde Tilfælde, i hvilken man vil kunne ønske at beholde den kongelige Udnævnelse for visse Classer af Embedsmænd og dog derfor ophæve deres Pensionsret; thi, mine Herrer, det er

ikke alene at betragte som en unyttig Byrde for Kongen at udnævne Embedsmænd — det er for det Første virkelig en Ret for ham, og jeg troer, at man kunde sige, at det er en Ret, som har nogen Værdi for den, som staaer i Spidsen for Staten; men selv om vi ville see bort derfra, see bort fra Prærogativet, saa vil jeg dog sige, at det er Noget, som i mange Tilfælde er nyttigt, thi Kongen skal jo staae i Spidsen for Staten og have den øverste Styrelse deraf, og efter denne hans Stilling er det af Vigtighed, at han kan have Indseende med, hvilke Mænd der benyttes i Statens Tjeneste. Altsaa, det er for det Første en Ret, som man i mange Tilfælde ikke kan berøve Kongen uden at svække den Indflydelse, som han bør have paa Stats tjenestens Gang. Jeg vil anføre et Exempel herpaa, og jeg kan gjøre det saameget hellere, som det passer netop paa det her foreliggende Tilfælde; der er dog vist Ingen, som vil nægte, at der bør forbeholdes Kongen Udnævnelser af Armeens Officerer; men, mine Herrer, vi have en stor Klasse af Officerer i Armeen, som ikke blive udnævnte paa Livstid, men blive udnævnte paa Tid, og som ikke ere pensionsberettigede, nemlig Reserveofficererne. Dersom vi nu ville gennemføre det System, at de Embedsmænd, som udnævnes af Kongen, skulde være pensionsberettigede, maae vi gjøre een af to Ting, enten maae vi sige: Kongen skal ikke mere udnævne Reserveofficererne, hvilket i mine Dine vilde være meget betænkeligt, eller ogsaa maae vi sige: Reserveofficererne skulle have Pension, hvilket jeg ligeledes vilde finde uhensigtsmæssigt.

Rettelser.

- Nr. 352 Sp. 5620 L. 21—22. f. o.: „snarest muligt dets uopholdelige“ læs: „dets snarest mulige“.
 — 353 Sp. 5625 L. 4 f. n.: „fætted“ læs: „fætter ham“.
 — 354 Sp. 5650 L. 17 f. o.: „Byes Omkostning“ læs: „Sogns Befosting“.
 — — Sp. 5652 L. 5 f. o.: „nemlig“ udgaaer.